

Jižní Francie 7. – 15. 8. 2009

2 cestovatelé (MF & MN), automobil: Mercedes C220 combi, palivo: Shell V-Power Diesel, základna pro jednotlivé výlety: Saint-Florent-sur-Auzonnet, bydlení: 300 €/týden za 1+1, náklady celkem: 500 € + 1000 Kč/os., najeto kilometrů: bezpočet :D

Výjezd – první dvouden (7. a 8. 8. 2009) – Nürnberg, Chardonnay, Cluny, Saint Florent

S Míšou máme sraz v jednu odpoledne. Přesto už ve dvanáct dávám nedočkavě věci do auta a jsem u něj už v půl jedné. Pomáhám mu v závěrečných úpravách před odchodem a krátce po jedné opravdu vyjíždíme. Naší první zastávkou je blízký Globus, kde chceme jít na oběd a na nákup potravin alespoň na pár dní. V půl třetí máme nakoupeno a vyrážíme do naší první výletní zastávky – Norimberku. V plánu máme zastavit na nějakém blízkém odpočívadle a zapnout navigaci pro snadnější orientaci v centru Norimberka, i když zhruba už vím, kudy chci jet. Cesta probíhala v klidu až do na menší zácpu (2km) – co je to velká zácpa jsem se naučil a ž ve Francii, která vznikla v důsledku docela slušné dopravní nehody. Pak už cesta probíhala výborně. Až do okamžiku, když jsem minul (jak jsem posléze zjistil) ono poslední odpočívadlo. Nevadí, řekl jsem si. Zkusím jet po paměti směrem do centra a zastavíme na nejbližší benzínce. Rámcově se to i povedlo. Zastavili jsme na aralce, kde jsme dokonce získali i turistickou mapu Norimberku. Vyndali jsme navigaci a doufali, že nás zdárně dovede do garáží v centru, kde jsme plánovali zaparkovat. Navigace se ale rozhodla, že místo nějakých 10 km do centra najedeme 50 km po okolních dálnicích. Pro její svěhlost a prokázání jisté osobnosti jsme ji pojmenovali Holly (škoda jen, že nemá alespoň uklidňující hlas Miroslava Táborského). Už ani nevím jakým zázrakem, ale nakonec jsme se opravdu dostali do požadovaného cíle. Už při projezdu jsme poznali, že Norimberk je úžasné město. Zejména nás fascinovala budova nádraží a zachovalé opevnění kolem celého historického centra, kolem kterého se pak v soustředných kruzích vine vnitřní i vnější městský okruh. Po zaparkování v nejvyšším patře parkovacího domu na Adlerstrasse se nám naskytl úchvatný výhled na severní polovinu historického Norimberku (Frauenkirche, Rathaus, Kaiserburg) v zapadajícím slunci. Po svačině s tímto úchvatným výhledem jsme se asi v půl osmé vydali na procházku po městě. Vyšli jsme kolem Frauenkirche a Rathausu až k Albert Dürer haus a ke Kaiserburgu a z jeho zahrad jsme zase sestoupali a vydali se podél historického opevnění k budově nádraží a pak zpět kolem muzea moderního umění k Lorenzkirche a našemu autu. V průběhu procházky jsme poznali, že Norimberk je krásné město se silnou tradicí a přesto závanem kosmopolitní společnosti. A cestou jsme se mohli obdivovat kráse nejen zdejších památek. Kolem půl desáté jsme pak vyjeli směrem ke smutnější minulosti tohoto města – Zeppelinfeld a Kongreshal. Je pravdou, že díky těm 50 zbytečným kilometrům jsme se naučili komunikovat s Holly, takže v městském provozu už s ní nebyl problém a přesun byl velice rychlý. Pro budoucí automobilové návštěvníky tohoto skvělého města musím poznamenat, že parkoviště u Zeppelinfeld je sice nehlídané, zato zdarma, a blízko je i zastávka MHD u Kongreshal. Téměř příznačně jsme k těmto nacistickým památkám přijeli v podvečer. Poměrně překvapující bylo zjištění, že se okolí těchto památek stalo oblíbenou večerní destinací Norimberčanů všeho věku. Mladí lidé se prohánějí na kolečkových bruslích před tribunou, že které kdysi kázal Hitler davům a starší se baví v přilehlém bistru. Po večerní procházce kolem Grosser Dutzendteich jsme se shodli na tom, že monumentální, ale přesto jednoduchou architekturou by se daly davy získat i dnes. Po krátké večeři jsme se plni dojmů a koláče vydali vstříc dalším osudům. Míša spokojeně usnul, ale Holly si postavila hlavu, tak jsem si projel 20 km německých okresek. Nakonec jsem si postavil hlavu já a svépomocí jsem se dostal opět na dálnici. Následovalo klidných 200 km, pak jsem ale pro změnu znervózněl,

když jsem se jaksi nedostal ke slibované shellce na dálnici a nádrž se povážlivě chýlila ke konci. Na tomto místě ale pomohla Holly, když dokázala najít dostupnou shellku kousek od dálnice, u které byl dokonce mekáč, takže jsme měli obstarané i teplé jídlo. Pak jsme se poprvé vyměnili a po dvou zkušebních kolech kolem benzínky Miša vyrazil směrem na Francii. Po 200 km konečně ve Francii mě - stejně jako Vicenta z Pulp Fiction, bavilo sledovat ty drobné rozdíly ☺. První francouzština, kterou jsem pak slyšel, byla paní z automatu, kterému se nelíbil náš mýtný lístek. V domluvě jsem celý rozespálý pak jen těžko sypal z rukávu tatínkem zaplacená studia. Naštěstí chtěla jenom přeříkat číslo lístku, takže jsme brzy opět znovu vyjeli a s rozbřeskem jsme pak dokonce i dorazili do našeho druhého výletního cíle – Chardonnay. Líbilo se mi udělat první zastávku ve Francii ve vesničce, podle které je pojmenovaná odrůda vína. Celkem mě pak pobavilo, že je na náměstíčku hotýlek jako vystřižený z Haló, haló ☺. Po tom, co Miša odřídil svůj nejdelší úsek v životě (asi 400 km), jsme se opět vyměnili a překrásnou kopcovitou krajinou s uzoučkými serpentínami zalitou ranním sluncem jsme vyrazili vstříc dalšímu cíli – Cluny. Jedná se o městečko, odkud v jedenáctém století pramenila církevní reforma a móda zakládání klášterů, takže jsem tenhle cíl při cestě prostě nemohl vynechat. Dodnes tu stojí 2 raně gotické kostely a zbytky třetího pak může návštěvník vidět v efektních rozvalinách. Naštěstí jsme stihli projet středem města, ještě než byl v osm uzavřen kvůli konajícím se trhům (ano v tuto chvíli už jsme strávili 17 hodin na cestě). I v tomto malém městečku se pak dalo zaparkovat stejně jako v každém jiném francouzském městě, kde stojí o návštěvníky – buď vás navedou šipky „Parking visitées“, nebo šipky s klasickým znakem parkoviště a jeho názvem (ve většině měst pak nestojí parkování více než 1,7 €/hod.). Parkovat mimo bych nedoporučil, protože francouzské odtahovky jsou pověstně rychlé. Dalším překvapením byla úroveň většiny francouzských řidičů, je to živel, nad kterým se obrací občas oči v sloup, pokud s nima zrovna nemžikám, protože mi do nich posvítili z 20 metrů dálkovými. Ještě zajímavější je, že řidiči německých značek jsou zpravidla lepší. Ale je možné, že se mi to celé jenom zdálo ☺. Z Cluny jsme vyrazili směrem k dálnici a k Lyonu – původně jsme se chtěli projít i zde, ale čas a prohlubující se únava nás hnaly dál. Holly nezlobila, a tak jsme projeli i Lyonem poměrně rychle. Horší to bylo za ním. V momentě, kdy jsem jel v 20 km dlouhé zácpě směrem na Valence jsem pochopil, co to znamená velká zácpa (fr. bouchon). Dálniční ukazatelé před touto hrozbou sice varují, ale za prvé jsem neznal daný výraz a za druhé se vinou mýtného systému nedá tak snadno z dálnice sjet, takže tomuto varování stejně zůstává pouze ryze oznamovací charakter budoucího utrpení. V takové zácpě pak také člověk začíná pochybovat o tom, za co vlastně platí. Zvážte když pak zjistí, že se zácpa utvořila právě proto, že mýtné brán nestíhají nával automobilů. Ve Valence jsme toho měl už opravdu dost, tak jsme s Miškou provedli efektní výměnu sedadel za mýtnou branou. Vzhledem k řečenému jsem chtěl změnit i přístup Holly k plánování trasy, ale výsledkem bylo pouze to, že nás zavlékla do další zácpy – tentokrát na okresce a pak se neustále dožadovala, abychom jeli přes toto místo. Raději jsme se tedy obrnění posledními zbytky sil vrátili na dálnici, kde se mezitím trochu hnul provoz a alespoň jsme narazili na shellku, kde jsme doplnili v zácpách rychle se vyprazdňující nádrž a občerstvili se (bageta za 4 € docela ušla). Klidnější Miša se vzápětí ukázal jako lepší řidič do zácpy (tempo 80, 30, 80, 30 ... a takhle 80 km mě jako řidiče ubíjí) a tak jsme se vyměnili až na výjezdu z dálnice, kdy jsem se těšil, že přechodem na okresky se situace zlepší. Tak trochu to byla pravda, takže jsme pak bez vážnějších problémů konečně dorazili do Saint Florent sur Auzonnet. Tam jsem sice zjistil, že mám celou dobu špatné číslo na mobil naší budoucí dočasné domácí, ale naštěstí si relativně brzy vyzvedla vzkaz ze záznamníku a přijela pro nás. Vybalovat jsme se začali asi v šest. Na cestě jsme tak strávili 27 hodin (včetně prohlídky jedné metropole, jednoho městečka a jedné vesnice ☺). Po krátké prezentaci našeho budoucího 1+1, večeři a sprše jsme znaveni ulehli a spali.

Montpellier, Carnon – den druhý (9. 8. 2009)

Na druhý den jsme si naplánovali výlet do Montpellier – metropole départementu Hérault, s vyhlídkou na strávení odpoledne u moře. Jelikož jsme ještě neznali tolik kraj, opět jsme se plně spoléhali na Holly. Kdyby to bylo někdy v nějakém kvízu, tak nejčastější hláška navigace ve Francii je: „Po 200 metrech najedzte na kruhový objezd a poté odbočte na druhém výjezdu.“ Kruhové objezdy jsou další specialitou místních silnic. Jsou prakticky všude místo normálních křižovatek. Cesta vedla přes nejbližší větší město – Alès a protože jsme byli zklamáni úrovní místních dálnic jeli jsme až do Montpellier víceméně po okreskách. V Montpellier ovšem opět zazářila Holly, která nebyla schopná najít parkování, tak jsme ji po chvíli vypnuli a sami si našli pochvilí perfektní (poloprázdné!) parkoviště v centru. Opět se tak potvrdila naše zjištění o parkovištích (viz výše). Montpellier nás přivítal otevřenou dvoranou mezi městským divadlem a moderním centrem Polygon. Výhodou těchto menších měst je, že se dají projít 2 – 3 hodinovou procházkou. Tu jsme si navíc původně tak trochu z recese zpestřili výjimečnou výstavou věnovanou Alfonsi Muchovi (ve Francii 1. po třiceti letech). Výsledný dojem byl naprosto uchvacující. Nejen pro mě neznámá série „Pater noster“ (grafické zpracování otčenáše – naprosto výjimečný symbolismus), ale i designové návrhy secesních interiérů byly úchvatné. Za vidění jinak v tomto městě určitě stojí Palais de Justice, přilehlý park a Faculté de médecine. Všechny je můžete obejít s mapkou, kterou dostanete zadarmo v turistické kanceláři (u centra Polygon; jinak v každém městě dobře značenou – šipka s nápisem „office de tourisme“). Kulturní zážitek jsme pak doplnili ještě o zážitek chuťový ve zmrzlinářství Häagen-Dazs, kde jsem ochutnal výbornou příchuť Strawberry & Cream. Nakonec se nám podařilo dostat se ještě k nedalekému moři (letoviště Carnon), kde jsme strávili příjemnou hodinku, i když se zpočátku zdálo, že vůbec nezaparkujeme (o parkování v letovišcích viz dále). Jediné, co nám tak nakonec zkazilo den, byla prořízlá pravá zadní pneumatika na parkovišti jednoho pekařství, což se nám přihodilo paradoxně při tom, když jsem se snažil vyhnout propíchnutí levé přední pneumatiky (aspoň jsem se tak naučil nové slovní spojení – pneu levé – píchlá pneumatika). Jedinou starostí procházejících lidí pak, když jsem měnil kola, bylo upozorňovat nás na to, že parkoviště je zavřené v době, kdy zavírá i pekařství, což bylo v tu chvíli asi za 5 minut (při téhle akci jsem také přišel o hodinky od mamky, protože jsem si je, hlupák, položil na střechu auta, abych si je neumazal, a pak je tam zapomněl ☺). V městečku blízko našeho dočasného bydliště byl naštěstí solidní pneuservis, kde mi byli schopni objednat a vyměnit pneumatiku do dvou dnů. Toho večera jsme pak vyčerpali i zásoby čínských polévek, protože vařit se mi už opravdu nechtělo.

Nîmes – den třetí (10. 8. 2009)

Před polednem jsme se vypravili podle rady našeho domácího do pneuservisu, přičemž Holly přišlo lepší protáhnout nás centrem městečka St. Ambroix, i když byl pneuservis dostupnější z jeho okraje. Protože jsme jeli kolem jednoho z levnějších obchodních řetězců ve Francii (Intermarché), rovnou jsme také nakoupili. Příjemné bylo zjištění, že opravdu kvalitní produkty jsou mnohem levnější než u nás (zejména pak vína, ale třeba i proslulé bagety). Do pneuservisu jsme tak dorazili vtipně asi půl hodiny po začátku polední pauzy, takže jsme se zase odebrali do našeho příbytku a k obědu si dali výborné lečo s čerstvou bagetkou (zeleninová jídla jsou do tamějších veder asi nejlepší možností stravování). Po polední pauze jsme se vrátili (tentokrát raději podle svého – správného, smyslu pro navigaci) a zjistili od

fortelného majitele pneuservisu, že pneumatika musí být vyměněna a že zítra se po páté odpolední máme stavit pro novou. Vyrazili jsme tedy rovnou do asi 60 km vzdáleného Nîmes (správné středisko našeho domovského départementu – Gard). Zkusili jsme nové nastavení navigace – nejkratší cesta a bez dálnic – Holly mě za tento odvážný krok odměnila úzkými okreskami bez středního pruhu a každou chvíli vesnicí. Nicméně jsme nakonec v pořádku dojeli. Najít parkování jako obvykle nebyl problém a tak jsme se i po chvíli mohli procházet po tomto příjemném středomořském městě s nízkými domy (zpravidla nemají v centru více jak 2 patra), širokými bulváry, ale i úzkými uličkami. Mapu města už jsme naštěstí měli, takže v plánu bylo navštívit zejména místní Amphithéâtre, Maison Carré a La Tour Magne. Jednalo se tedy o nenáročnou odpolední procházku poměrně malým centrem, i když jsme si museli docela pospíšet, když jsme na Tour Magne zjistili, že Amphithéâtre na druhém konci historického (tedy římského) centra zavírá za dvě hodiny. Z Tour Magne, ke které se jde krásným stinným parkem byl nicméně vynikající výhled na celé Nîmes a na panoramatické mapě byly zakresleny i již neexistující římské památky v místě, kde se kdysi nacházely (ústí aquaductu, circus maximus, i 8km dlouhé hradby s 80 věžemi, které Nîmesané postavili spíše za účelem demonstrace síly než jako prostředek obrany). U zmíněného parku jsou také zbytky Dianina chrámu, které také stojí za vidění. V Amphithéátru, který sice není tak mohutný jako římské Colloseum, přeci jen zasáhne vaše podvědomí myšlenka na jeho dávné účinkující. Tu pak podníti ještě více i výstava a velice podrobné vykreslení jednotlivých typů gladiátorů. V Maison Carré – zbytku původního římského fóra, kde jsem měli to štěstí, že jsme právě dorazili na začátek promítání 3D produkce o historii Nîmes prostřednictvím několika krátkých pohledů na historické události (Les Héros), že Amphithéâtre byl dokonce používán i ve středověku, a to jako pevnost. Dojmy z tohoto města byly tedy opravdu hluboké a upřímně řečeno mě Nîmes velice pozitivně překvapilo. Určitě bych ho tedy i projíždějícím doporučil k návštěvě. Na cestu zpět jsme se vzdali veškerých manipulací s Holly, nechali nastavení nejrychlejší a povolené dálnice a kupodivu našla jednu poměrně dlouhou a neplacenou mezi Nîmes a Alès, takže naše cesta měla i tento kladný objev.

Le Grau du Roi – den čtvrtý (11. 8. 2009)

Původně jsme měli tento den naplánovanou cestu do dalekého Toulouse a Carcassonne, ale vinou našich trablů s pneumatikou jsme ho museli vyměnit za den strávený u moře s tím, že se po páté musíme vrátit do pneuservisu. Naneštěstí jsme si plně neuvědomili naše časové omezení, fakt, že nejbližší moře je vzdáleno přes 100 km a že u mořského letoviska pravděpodobně nebudou mít moc parkovacích míst. Spokojeně jsme tedy vyrazili až po desáté. Vinou zmíněných skutečností jsme pak před titulním letoviskem strávili asi třičtvrtě hodiny v zácpě (samozřejmě, že jsme zjistili, že to vlastně byla fronta na kruhový objezd). Cestou sem se projevila také další zajímavá vlastnost francouzských řidičů, která by se dala vyjádřit asi takto: „milují předjíždění, ale blinkr je zde asi sprosté slovo“. Naštěstí mě pak napadla spásná myšlenka, že dál frontu (tentokrát asi na parkovací místa) nebudeme následovat a vydáme se do druhé poloviny letoviska (s volnější pláží a nehlídaným koupáním, jak jsme později zjistili) – Rive droite. Vyplatilo se, vyhnuli jsme se koloně a po deseti minutách kroužení a hledání volného místa jsme nakonec tak trochu prasácky zaparkovali na neplaceném parkovišti na střeše místního obchodu (U Super). Pláž ale byla perfektní a tak jsme zde strávili velice relaxační tři hodiny. Miša dokonce heroickým výkonem, že od našich věcí doplaval k molu bez pauzy tam a zpět. Bohužel jsme ale museli jet zpět, abychom stihli pneuservis ještě před zavírací dobou. Když jsme dojeli, dozvěděli jsme se ale, že náš plán zase budeme muset trochu přepracovat, protože pneumatika byla sice zaslána, ale do servisu

ještě nedorazila a že se máme stavit další den před dvanáctou, že to už tam určitě bude. Na další den jsme si tedy tak trochu zklamání, protože do Carcassonne a Toulouse jsme se opravdu těšili, naplánovali výlet do Arles.

Arles – den pátý (12. 8. 2009)

Tentokrát pneumatiku v servisu opravdu měli. Překvapivě nebyla ani o tolik dražší než kdyby byla koupená v Čechách po internetu. Spokojení, že máme Medyho zase kompletního, jsme tedy vyrazili do Arles. Museli jsme tak do sousedního régionu Provence-Alpes-Cote-d'Azures (všeobecně uznávaná zkratka je PACA), poeticky nazvaného départementu Bouches-du-Rhône (doslova přeloženo „Ústa Rhône“). Osobně jsem se na tento výlet velice těšil, protože Arles je známo svým římským historickým zázemím. Rozčarování z dobré turistické nálady přišlo však už ve chvíli, kdy jsme jen se štěstím našli místo na zaparkování v centrálním parkovním domě (špeluňka o jednom podúrovňovém a dvěma nadúrovňovými patry). I Arles pak působilo jakýmsi neslavným zaplivaným dojmem města, kde kdyby nebyla auta, člověk by řekl, že se zastavilo někde v devatenáctém století. V Nîmes a Montpellier měl ten člověk dojem taky, ale mnohem příjemnější a zároveň cítil souvztažnost s historií těch míst. Jediným světlým bodem návštěvy tohoto města tak byla prohlídka zbytků antického divadla – Théâtre. Lístky nám tam ale prodali rovnou i jako na Amphithéatre, ačkoliv se ten den právě konaly býčí zápasy, které jsme si nechali rádi uniknout, a kvůli kterým tento lístek pro vstup do Amphithéatru neplatil (prodáno bez slevy, bez upozornění). Opravdu jsem chtěl dát tomuto městu šanci, ale kam jsme vstoupili, negativní pocit se jenom umocňoval. Malé bezvýznamné plus jsme ale přeci jen museli Arles dát za jeho špičkového žebráky, ti pražští by se od nich měli do učit. Například, že pokud je to práce, chodím do ní zásadně upravený ☺. Mírně zklamání jsme tedy opět odjeli do našeho prozatímního sídliště. Před námi byl ale dlouho vytoužený výlet do Toulouse a Carcassonne. Vzhledem k jeho délce (celkem bez mála 800 km) a vzhledem k tomu, že jsme začínali být docela unavení a že za dva dny po tom jsme měli jet domů, jsme ho zkrátali pouze jako výlet do Carcassonne (i tak nám ale zbývalo 250 km tam a pak zase zpět).

Carcassonne – den šestý (13. 8. 2009)

Vstávali jsme v půl sedmé, ale kvůli pomalému rannímu startu (Miša, jak sám říká, je v tuto „denní“ dobu zásadně nepoužitelný) jsme vyrazili až krátce před osmou. Carcassonne – správní středisko départementu Aude (podle řeky, která jím i Carcassonne protéká), získalo v mytickém podání své jméno podle saracénské princezny (Carcas), která prý kdysi zvonila na poplach, když město obléhal Karel Veliký (odtud pak Carcas sonne = Carcas zvoní). Ať je to pravda či nikoliv, Carcassonne je známo jako jedna z nejzachovalejších a největších středověkých citadel v Evropě a návštěvník tak může vidět na vlastní oči to, co si na českých hradech a zámcích pouze představoval. Krásnou ukázkou toho, jak se starat o svoje město pak je zeď u cesty ke vstupu, na které je nakresleno jedenáct obrazů z feudálního života – podle počtu písmen v názvu města. Překrásně romantické je i povodí řeky Aude, kterému je víceméně zanechán jeho přírodní okraj a nábřeží je vždy o pár metrů posunuto. Samotná citadela pak ohromí svou masivností a zanechá návštěvníka v tichých úvahách nad zručností a důmyslností středověkého člověka. V celém opevnění se skrývá hrad, menší katedrála (v našich měřítcích spíš kostel, ovšem s překrásnou vitráží – viz foto) a malé městečko s úzkými

ulíčkami, které dnes prakticky úplně celé vyplňují restaurace a obchody se suvenýry. Opevnění je několikaúrovňové – jak vertikálně, tak i horizontálně, a velice promyšlené. Určitě stojí za to vystát si frontu hned u vchodu do městečka k prohlídce hradeb a hradu a nenechat se zatlačit davem turistů dál do uliček. Návštěvník si může vybrat, zda si zakoupí prohlídku pouze hradu u vchodu do hradu, nebo hradu a hradeb u vchodu do městečka. Osobně doporučuji druhou variantu, zvláště když mají tuto prohlídku děti a občané EU mezi 18 – 26 lety zdarma (tu frontu na lístek si ale stejně musíte vystát, nestačí pouze přijít a začít mávat občankami ☺). Z hradeb je nádherný výhled na celé město a v dálce dokonce na tyčící se Pyreneje. V hradu pak můžete nalézt mnoho naučných cedulí o středověkém opevnění s detailními popisky (ve francouzštině i angličtině). Po prohlídce města jsme se značně vyhládlí pustili hledat nějakou restauraci, kde jsme si alespoň jednou chtěli dát pořádný oběd. Nakonec jsme vybrali poměrně dobrou restauraci (hlavně dostatečně daleko od citadely ☺) se svérázným majitelem, který vypadal, jako by tam jeho předci žili odjakživa – velice bystrý, živý a přitom zdvořilý člověk. Do toho kraje mi prostě zapadl. Vzhledem k tomu, že jsem chtěl vyzkoušet něco tradičního, nakonec jsem si jako hlavní jídlo vybral Cassoulet, protože Miša už si zabral Magret du canard (které bylo sice vynikající, ale celkem jsem si dobře uměl představit, co to asi bude). Když mi přinesli cassoulet, připomínalo mi to hogo-fogo Eintopf, ale bylo to docela dobré, každopádně velice zasycující ☺. Velice příjemné bylo, že když jsme požádali o vodu, dostali jsme zadarmo chlazenou vodu z vodovodu v hezké skleněné litrové lahvi. Trochu faux-pas jsem pak způsobil, když jsem si špatně přeložil obsah menu a chtěl jsem po tom, co jsme dostali a snědli sýr, zaplatit. Majitel se na mě udiveně div neobořil, že jako ještě nechci dezert, který je v menu. Po tom, co jsme tedy konečně vše snědli a zaplatili, nemohli jsme se prakticky ani hnout, nicméně už bylo dostatečně dobré světlo na focení, takže jsme museli vyrazit, abychom stihli ještě nějak rozumně dojet zpět do Saint Florentu. Zapomněl jsem podotknout, že parkovací místo jsme opět našli bez problémů – raději uprostřed města, než u samotné citadely, kde je ovšem také, ale oblíbili jsme si za celou dobu spíše podzemní parkoviště, protože se dá pohodlně nasednout do nevypáleného auta a v klidu odjet. Carcassonne tak vskutku naplnilo všechna očekávání a mnohá i předčila. Dva ze dvou Mišů doporučují toto nádherné město navštívit.

Pont du Gard, Avignon – den sedmý (14. 7. 2009)

Po dostatečném odpočinku z předchozího výletu a už tradičním ranním nákupu v Saint Ambroix jsme se vydali na cestu Avignonu. Cestou jsme samozřejmě nemohli vynechat prohlídku nejslavnějšího zbytku římského akvaduktu – Pont du Gard. Stejně jako ostatní stavby z období starověkého Říma udivuje i tato svým geniem. Je obrovská a přitom je pozorovatelný jemný sklon, aby mohla vodu opravdu účinně vést. Okolí řeky Gardon, kterou tento most přesahuje je také velice romantické a očividně také vyhledávané místo vodní turistiky. U stavby je pak také i muzeum, na to jsme ale bohužel neměli čas. Cestou jsme doufali, že bude mít náš výlet do sousedního regionu tentokrát lepší výsledky, a vlastně se naše přání vyplnilo. Protože jsme snížili naše očekávání, výsledný dojem nebyl až tak špatný. Sehnat v Avignonu parkování byl docela oříšek, ale nakonec se povedlo, bohužel ale bylo na hodinu, na dvě a pak až na šest, přičemž rozdíl mezi posledními dvěma řečenými byl asi pět eur, což se nám nechtělo dávat a při pouhých dvou památkách, které jsme opravdu chtěli vidět, jsme se rozhodli, že to za dvě hodiny stihneme. A také se to povedlo. Museli jsme ale kvůli tomu vynechat prohlídku interiérů papežského paláce, který byl ve skutečnosti papežským vězením a také podle toho vypadal, kterou jsem chtěl původně absolvovat. Nicméně vnější pohled postačil a podobu středověké pevnosti jsme měli v živé paměti z předchozího dne. Dobrý dojem už navíc zajistili dobře vypadající dochované hradby kolem

města (i když svou nedostatečnou výškou a šířkou působily poněkud divně). Druhou památkou byl slavný avignonský most, který působí opravdu zajímavě, ční pouze do poloviny toku Rhône. Na druhém břehu pak byla ještě nějaká neznámá pevnost, která by bývala možná také stála za prohlídku. Ten den bylo také největší vedro, jaké jsme za celý pobyt zažili (37 °C ve stínu), i z tak krátkého výletu jsme tedy byli velice unaveni a nakonec jsme rádi dorazili po šesté zpět do Saint Florentu. Čekal nás už jen úklid, zabalení a pak spánek před cestou.

Návrat – den osmý (15. 8. 2009)

Jak jsme chtěli, tak se také stalo, se slibem, že budu řídit já a Miša bude moci dospat, jsme opravdu ve čtyři ráno vstali a asi ve třičtvrtě na pět vyjeli směr Praha. Původně s plánovanou zastávkou ve Strasbourgu. Cesta opravdu příjemně ubíhala bez problémů a bez jakéhokoliv náznaku zácpy, akorát u mýtných bran se tvořily fronty maximálně dvaceti aut. Nicméně jsem si všiml, že v protisměru už v osm ráno byla kolona před Bolléne (stejnou jsme v návaznosti za tou za Lyonem projížděli i my), takže to je asi nějaké problematické místo. Takto jsme v klidu ujeli 500 km. Pak jsme se vystřídali a pokračovali v cestě. Asi 70 km před Strasbourgem jsme se naobědvali v Burger Kingu, natankovali a opět se vyměnili. Samozřejmě, že jako na potvoru byla 40 km před Strasbourgem 5 km zácpa, která zbyla opět na mě. Když jsme konečně dojeli, tak nás čekalo další nemilé překvapení a to takové, že Holly nebyla schopná najít parkoviště, a když nějaké našla, tak bylo zavřené, kromě toho pak už bylo jen pár neznačených volných míst dál od centra, kde jsem zase nechtěl riskovat pověstný rychlý odtah. Absence čar na silnici tam totiž byla jaksi normální a nemohli jsme tedy vědět, jestli před parkovacím místem nějaká být nemá. Kromě toho opět začal stoupat faktor únavy a to, že máme před sebou ještě dalších 600 km nás po čtvrt hodinovém hledání a projíždění Strasbourgem donutilo vzdát se tohoto plánu a vydat se rovnou do Prahy. Kromě toho jsme viděli dostatek zajímavých věcí – centrum, katedrálu z dálky, palais de justice a most mezi Kehlem a Strasbourgem, který je opravdu efektní, takže jsme si zase tolik ochuzeni nepřipadali. Cesta dál byla docela volná, takže jsem řídil až do další zácpy před Heilbronnem, na tu už jsem neměl nervy, takže otěže převzal Miša – specialista na zácpy. Vystřídali jsme až na další benzince ve Swarzenfeldu, kterou Holly považovala blízko trase dálnice A6 (byla přitom 20 km daleko). Pak už cesta opravdu v klidu plynula přes jídelní zastávku na Rozvadově až do Prahy, kde jsme se s Mišou v dobrém rozloučili v půl desáté. Před spaním jsem se ještě jednou pousmál nad smělostí našeho původního plánu, zastesklo se mi, že opět dlouho nezažiji onu jižanskou pohodovou povahu, která se pak tak tragicky podepisuje na chování za volantem (ve stylu „já to tam prostě nějak fouknu a ono to nějak dopadne“). Usínal jsem s myšlenkou na to, že kdybych neodjel, šel bych si druhý den koupit čerstvou bagetu.

Konec